

En de nijlpaarden werden gekookt in hun bassins

William Burroughs & Jack Kerouac

*En de nijlpaarden werden
gekookt in hun bassins*

VERTAALD UIT HET ENGELS DOOR
TON HEUVELMANS

Lebowski, Amsterdam 2008

AND THE HIPPOS WERE
BOILED IN THEIR TANKS

1945

by
William Lee
and John
Kerouac

Will Dennison

~~William Lee~~ chapters written by

William Lee, Mike Ryko chapters

by John Kerouac

Oorspronkelijke titel: *And the Hippos Were Boiled in Their Tanks*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Grove/Atlantic 2008

© The Estate of Jack Kerouac and the William S. Burroughs Trust, 2008

© Vertaling uit het Engels: Ton Heuvelmans

© Nederlandse uitgave: Lebowski, 2008

Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam

Foto achterzijde: © Allen Ginsberg

ISBN 978 90 488 0128 2

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Inhoud

En de nijlpaarden werden gekookt in hun bassins 7

Nawoord van James W. Grauerholz 149

Kroegen en personen 173

Will Dennison:

Op zaterdagnacht gaan de cafés om drie uur dicht, dus na een ontbijt bij Riker's op de hoek van Christopher Street en Seventh Avenue kwam ik rond kwart voor vier thuis. Ik smeed de *News* en de *Mirror* op de bank, trok mijn seersucker jasje uit en liet dat erbovenop vallen. Ik wilde meteen naar bed.

Op dat moment ging de zoemer. Het is een keiharde zoemer, die door merg en been gaat, dus ik drukte zo snel mogelijk op de knop om de buitendeur open te doen. Ik haalde mijn jasje van de bank, hing dat over een stoel zodat niemand erop kon gaan zitten, en legde de kranten in een la. Ik wilde zeker weten dat ze er de volgende ochtend nog lagen. Ik liep naar de deur en deed die open. Ik was net op tijd, ze kregen de kans niet om aan te kloppen.

Er kwam vier man binnen. Ik zal in grote lijnen een beschrijving geven van deze mensen en hoe ze eruitzagen, aangezien het verhaal grotendeels om twee van hen draait.

Phillip Tourian is zeventien, half Turks en half Amerikaans. Hij gebruikt verscheidene namen, maar Tourian heeft zijn voorkeur. Zijn vader noemt zich Rogers. Het zwarte krulhaar valt over zijn voorhoofd, zijn huid is erg bleek en hij heeft groene ogen. Voordat de anderen goed en wel binnen waren, had hij al plaatsgenomen in de gemakkelijkste stoel en een been over de armleuning gezwaaid.

Phillip is het soort jongen aan wie literaire flikkers sonnetten

opdragen die beginnen met de woorden: ‘O, schone, ravenzwarte, Griekse jongeling...’ Hij droeg een smerige broek en een kaki shirt waarvan hij de mouwen had opgerold, zodat zijn harde, gespierde onderarmen zichtbaar waren.

Ramsay Allen is een indrukwekkende veertiger met grijs haar, hij is lang en een beetje vadsig en ziet eruit als een gesjeesde acteur of iemand die ooit iets heeft voorgesteld. Hij komt uit het Zuiden en beweert dat hij afkomstig is uit een goede familie, net als alle zuiderlingen. Hij is erg intelligent, maar dat zie je nu niet meer aan hem af. Hij is zo smoorverliefd op Phillip, dat hij als een verlegen gier om hem heen drementelt, met een onnozele grijns op zijn gezicht.

Al is een van de tofste gasten die ik ken, beter gezelschap bestaat niet. En Phillip kan er ook prima mee door. Maar als die twee samen zijn, gebeurt er iets en die combinatie werkt iedereen op de zenuwen.

Agnes O’Rourke heeft een lelijk, Iers gezicht en gemillimeterd zwart haar, en ze draagt altijd een broek. Ze is rechtdoorzee, mannelijk en betrouwbaar. Mike Ryko is een roodharige Fin van negentien, een koopvaardijmatroos gekleed in smerig kaki.

Nou, dat waren ze dan, alle vier, en Agnes hield een fles omhoog.

‘Aha, Canadian Club,’ zei ik. ‘Kom binnen en ga zitten.’ Dat hadden ze inmiddels allemaal al gedaan, ik haalde cocktailglazen tevoorschijn en iedereen schonk zich een stevige borrel in. Agnes vroeg om water, en ik haalde wat voor haar.

Phillip had een filosofisch idee waar hij in de loop van de avond kennelijk op had zitten broeden, en dat ik nu te horen kreeg. Hij zei: ‘Ik heb een hele filosofie bedacht over het idee dat verspillen slecht is en creëren goed. Zolang je iets creëert, is het goed. De enige echte zonde is het verspillen van je mogelijkheden.’

Ik vond dat nogal een lullig idee, dus ik zei: ‘Nou, ik ben na-

tuurlijk maar een dronken barkeeper, maar wat dacht je van die reclames voor Lifebuoy-zeep, dat zijn ook creaties.’

En hij zei: ‘Jawel, maar weet je, dat noem ik verspilde creativiteit. Het is tweeledig. Je hebt ook creatieve verspilling, bijvoorbeeld praten met jou.’

Dus ik zei: ‘Ja, maar wat voor criteria hanteer je dan om verschil te maken tussen verspilling en creativiteit? Iedereen kan wel beweren dat wat hij doet creatief is en wat anderen doen verspilling is. Het is zoiets algemeen dat het niets voorstelt.’

Nou, die kwam goed aan. Volgens mij had hij nooit veel tegenspraak hoeven dulden. In ieder geval hield hij verder zijn mond over filosofie, en daar was ik blij om, want wat mij betreft hoort dat soort ideeën op de afdeling ‘ik wil er niets over horen’.

Toen vroeg Phillip me of ik marihuana had en ik zei niet veel, maar hij zei dat hij graag wilde blowen, dus ik haalde wat ik had uit de bureaula en we staken een joint op en gaven die door. Het was troep en niemand merkte iets van dat ene stickie.

Ryko, die al die tijd zwiingend op de bank had gezeten, zei: ‘Ik heb ooit zes stickies gerookt in Port Arthur, Texas, en ik kan me niets meer herinneren van Port Arthur, Texas.’

Ik zei: ‘Het is tegenwoordig moeilijk om aan marihuana te komen, en ik zou niet weten waar ik hierna nog wat kan krijgen.’ Maar Phillip pakte nog een sigaret en stak hem op, en ik schonk nog wat Canadian Club in mijn glas.

Op dat moment vroeg ik me af hoe deze figuren, die nooit een rooie cent hadden, aan die Canadian Club waren gekomen, dus ik vroeg het ze.

Al zei: ‘Die heeft Agnes gejat in een café.’

Kennelijk hadden Al en Agnes aan het eind van de bar in de Pied Piper een biertje staan drinken, toen Agnes plotseling tegen Al zei: ‘Pak je wisselgeld en kom mee, ik heb een fles Canadian Club onder mijn jas.’ Al ging met haar mee naar buiten, hij

was banger dan zij was. Hij had niet gemerkt dat ze de fles gestolen had.

Het was eerder die avond gebeurd, en de fles was nu ongeveer half leeg. Ik gaf Agnes een compliment en ze glimlachte zelfvoldaan.

‘Het was doodeenvoudig,’ zei ze. ‘Ik ga het nog een keer doen.’

Niet als ik erbij ben, dacht ik bij mezelf.

Er viel een stilte en ik was te slaperig om iets te zeggen. Er werd weer gepraat, maar ik verstond het niet. Ik zag nog net hoe Phillip een grote scherf uit zijn cocktailglas beet en die begon fijn te kauwen, wat een geluid maakte dat je aan de andere kant van de kamer kon horen. Agnes en Ryko trokken een gezicht alsof er iemand met zijn nagel over een schoolbord krasste.

Phillip kauwde het glas fijn en spoelde het weg met het water van Agnes. Toen nam Al ook een hap glas en ik haalde voor hem ook een glas water om het weg te spoelen. Agnes vroeg of ik dacht dat ze er dood van zouden gaan, en ik zei nee, je liep geen enkel gevaar als je het maar goed fijn kauwde, het was net of je een hapje zand at. Dat gepraat over mensen die doodgaan van fijngemalen glas was allemaal slap gelul.

Toen schoot mij een goeie grap te binnen, en ik zei: ‘Ik verwaarloos mijn plichten als gastheer. Heeft er iemand trek? Ik heb vandaag iets heel bijzonders gekregen.’

Op dat moment zaten Phillip en Al glassplinters tussen hun tanden uit te pulken. Al was naar de badkamer gegaan om in de spiegel naar zijn tandvles te kijken, dat bloedde.

‘Ja,’ zei Al vanuit de badkamer.

Phillip zei dat hij trek had gekregen van het glas.

Al vroeg of het soms weer een voedselpakket van mijn moeder was, en ik zei: ‘Ja, nu je het zegt. Het is echt heel bijzonder.’

Ik liep de voorraadkast in, rommelde wat rond en kwam weer

naar buiten met een bord met scheermesjes en een pot mosterd.

Phillip zei: 'Klootzak, ik heb écht honger.' Ik vond het zelf erg leuk en zei: 'Leuk, hè?'

Ryko zei: 'Ik heb in Chicago ooit een vent scheermesjes zien eten. Scheermesjes, glas en gloeilampen. Aan het eind at hij een porseleinen bord op.'

Inmiddels was iedereen behalve Agnes dronken geworden. Al zat op de grond aan Phillips voeten en hij keek naar hem op met een idiote uitdrukking op zijn gezicht. Ik wilde dat iedereen naar huis ging.

Toen stond Phillip op en zei: 'Zullen we het dak op gaan?'

Al zei enthousiast: 'Goed,' alsof hij nog nooit zo'n goed idee had gehoord.

Ik zei: 'Nee, niet doen. Dan wordt de hospita wakker. En bovendien valt daar toch niets te doen.'

Al zei: 'Val maar dood, Dennison.' Hij was boos omdat ik een idee dwarsboomde dat door Phillip was bedacht. En dus stormden ze de deur uit en liepen de trap op. De hospita en haar gezin woonden op de etage boven mij, en daarboven is het dak.

Ik ging zitten en schonk mezelf nog wat Canadian Club in. Agnes zei dat ze niet meer wilde en dat ze naar huis ging. Ryko lag te pitten op de bank, dus ik schonk mezelf het laatste restje in, en Agnes stond op om weg te gaan.

Ik hoorde gestommel op het dak en toen hoorde ik glasgerinkel op straat. We liepen naar het raam en Agnes zei: 'Ze hebben natuurlijk een glas op straat gegooid.'

Dat leek mij nogal logisch, dus ik stak voorzichtig mijn hoofd uit het raam en er stond een vrouw naar boven te kijken en te vloeken. Het begon licht te worden.

'Stelletje klootzakken,' zei ze, 'wat heeft dit te betekenen? Ik had wel dood kunnen zijn.'

Ik ben een sterk voorstander van de tegenaanval, dus ik zei:

‘Hou je kop, mens. Je maakt iedereen wakker. Donder op of ik bel de politie,’ en ik deed de lichten uit, alsof ik was opgestaan en weer naar bed ging.

Een paar minuten later liep ze vloekend weg, en ik vloekte ook in mezelf, zachtjes, toen ik dacht aan alle ellende die die twee mij in het verleden hadden bezorgd. Ik herinnerde me dat ze in Newark met mijn auto in een kettingbotsing waren beland, en dat ik in Washington uit een hotel was geschopt omdat Philip uit het raam had staan pissen.

En er was nog veel meer. Ik bedoel studentikoze lol à la 1910. Dat gebeurde altijd als ze samen waren. Alleen waren ze best te harden.

Ik deed het licht weer aan en Agnes vertrok. Het was stil op het dak.

‘Ik hoop niet dat ze het in hun hoofd halen om naar beneden te springen,’ zei ik tegen mezelf, want Ryko sliep. ‘Nou, wat mij betreft kunnen ze de hele nacht op het dak blijven zitten. Ik ga naar bed.’

Ik kleepte me uit en ging naar bed, en liet Ryko op de bank liggen.

Het liep tegen zessen.